

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Σήκωσε τή φωνή κι' εξακολούθησε :

— Δέν τό καταλαβαίνεις λοιπόν πώς αύριο θά σου κάμη και σένα τά ίδια ; 'Ε, ζουτεντέ !... βλάκα !...

Τόν είχε καθήσει σ' ένα καναπέ, σπρώχνοντας από τούς ώμους, καθώς τού μιλούσε. Κι' άπαθέστατα, ό Ντινος τού άποκριθήκε :

— Μά γι' αυτό άκριβώς !

— 'Ε ; ! φώναξε ό γέρο Πετρόπουλος. Θά τήν πάρης... γιά νά σου κάμη τά ίδια ;

— 'Οχι ! Θά τήν πάρω ίσα-ίσα γιά νά μήν ξενοκάνη τά ίδια ποτέ !... Μά δέν τό καταλαβαίνετε κύριε Πετρόπουλε, πώς ή κόρη σας, μέ τό χαρακτήρα πού έχει, έπρεπε νά πάρη τόν κατ'άλλω ό άντρα ; Λοιπόν ό Ντινος δέν ήταν ό κατάλληλος. Κι' άπόδειξη πώς σήμερα χωρίζουν κακήν—κακώς !

— Κι' ό κατάλληλος είσαι σύ ;

— Ναι !

— 'Εσύ, εσύ θά υποτάξης μιá γυναίκα σάν αυτή τή δαιμονισμένη ;

— 'Εγώ !

— Μαύρο φίδι πού σ' έφαγε !...

— Τι σάς μέλει ! άς μέ φρή ! Τό κάτω - κάτω εινε λογαριασμός δικός μου... Δέν μου λέτε : ό Ντινος, τότε, ήξερε τί γυναίκα παίρνει ;... Πήθε μου τήν αλήθεια...

— Μά πρόφθασε νά τή μάθη ; Τσελάθηκε μαζί της και τήνέκλεψε άψε-σβύσε...

— Πολύ καλά. 'Εγώ όμως τήν έξωρα. Κι' αυτό δέν εινε, νομίζετε, μιá έγγύηση πώς... θά τή μεταχειρισθώ λιγάκι άλλοιώς ;

— 'Εστο. Μά δέ μου λές τί ανάγκη έχεις ; Γιατί δέν παίρνεις μιάν άλλη ;...Χάθηκαν, βλέπεις, οι γυναίκες !...

— Κι' αυτό λογαριασμός δικός μου ! Τι σάς νοιάζει εσάς, άν εγώ θέλω τή Δώρα ; 'Εσείς ένα μόνο πρόβητε να συλλογισθήτε : Πώς άν μείνη μέ τό Ντινο, αιωνίως θά-χετε τά ίδια. Πού βέβαια δέν θά σας εινε ευχάριστο. 'Ενώ, άν τήν πάρω εγώ, ήσυχάζετε γιά πάντα. 'Ετσι ;

— Μά πώς ; πώς ; φώναξε ό γέρο Πετρόπουλος σηκώνοντας τά χέρια ψηλά. Δέν μου λές πώς θά τή δαμάσης αυτή !...

Και τότε ό Ντινος, από κοντά, σιγά, ψιθυριστά, μιá σταθερά τού άποκριθήκε :

— Τήν αγαπάω, αυτό νά ήξερετε, κύριε Πετρόπουλε ! Τήν αγαπάω πολύ περισσότερο από τό Ντινο. Μά γι' αυτό άκριβώς... θά ά τή βάλω τ ά δυό της πόδι α σ' ένα παπούτσι. Αυτό νά ήξερετε, κύριε Πετρόπουλε !

Τελείωσε ! 'Απ' αυτή τή στιγμή ό Ντινος είχε κερδισμένη τήν παρτίδα. 'Ο γέρος κατάλαβε πώς είχε μπροστά του έναν άνδρα δυνατό. Αύτη ή δύναμη τού επιβλήθηκε. Κι' αναγνώρισε ό Ντινος-είχε δικιο : Τό συμφέρο τού πατέρα ήταν νά χωρίση ή κόρη του τό μαλακό άντρα πού τόν έκανε όπως ήθελε, και νά πάρη αυτόν πού θά τής έβαζε «τά δυό της πόδια σ' ένα παπούτσι»...

'Η αντίστασή του άρχισε νά χαλαρώνεται. 'Ελεγε άκόμα «χι» μά γιά ένα φιλότιμο. Κι' επιτέλους φώναξε :

— Οψ, μ' έσχότισες ! Κάμετε ό,τι θέλετε κι' ό,τι σάς φωτίση ό Θεός ! Τό κάτω-κάτω δικός τους συγγενής είσαι, δέν είσαι δικός μου... Τι ανάγκη έχω ;... 'Εγώ δέν ανακατεύομαι !»

Κι' όμως ό γέρος άνακατεύθηκε πολύ. Σέ όλ' ανακατεύθηκε. 'Από τή βραδυά εκείνη, πού κράτησε τό Ντινο και στο τραπέζι, ως τή βραδυά, ύστερ' από έξη μήνες, πού έγινε τό στεφάνωμα στο σπίτι του.

Γιατί τά πράγματα τράβηξαν τό δρόμο τους χωρίς σταμάτημα, χωρίς εμπόδιο. 'Ο Ντινος έδωσε τό διαζύγιο, έδωσε άκόμα και τά τρία τέταρτα της προίκας πού είχε πάρει μέ τή Δώρα, δέν καταδέχθηκε νά πη τού Ντινου, ούτε λέξη, —ας τον ! — κι' έψω άκόμα διακαζόταν ή άγωγή, άρραβωνιάστηκε, σ τό περσίμα του ε, τήν Κατίνα τή Θεολογούλου. 'Οσο γιά τή Δώρα, αυτή ζούσε σάν άρραβωνιασμένη μέ τό Ντινο από τή βραδυά πού έδωσε τή συγκατάθεσή του ό πατέρας της. Και μόλις βγήκε ή άπόφαση τού διαζυγίου από τό Δικαστήριο, τήν ίδια μέρα, μαζί μέ τή λύση τού παλιού γάμου, ή Μητροπολή έβγαλε τήν άδεια τού νέου. 'Ηταν Δευτέρα. Κι' ως τήν Πέμπτη,

έγινε και τό στεφάνωμα κι' ή κόρη τού Πετρόπουλου άκολούθησε τό δεύτερο άντρα της στο σπίτι του...

'Ηταν μοιραίο νά παντρεύεται αυτή όλο μέ άνωμαλίες. Πότε μέ άπαγωγή, πότε μέ διαζύγιο...

'Ο γάμος πάλι τού Ντινου μέ τήν Κατίνα έγινε τρεις μήνες άργότερα.

Ποιός άραγε νάταν πιδ ευτυχισμένος από τούς δυό ; 'Η Δώρα πού βρήκε τόν άντρα πού τής ταίριαζε ; ή ό Ντινος πού πήρε τή γυναίκα πού ήθελε ;

Στήν άρχή, φαινόταν κι' οι δυό τό ίδιο. Σιγά-σιγά όμως, ό Ντινος, πού τού είχε περάσει τό πείσμα, άρχισε νά ξεναυθμάται τή Δώρα...

'Η άγμένη ή Κατίνα δέν είχε ούτε τήν όμορφιά της, ούτε τή φρεσκάδα της (ήταν και τριάντα χρονών άπάνω-κάτω). Γρήγορα ό άντρας της τή βαρέθηκε, άν κι' ούτε μιá φορά δέν τή χάρηκε μέ τή λαχτάρα πού είχε χارهί τή Δώρα. Και πριν γλείση μήνας από τό γάμο του, πήγε πάλι νά βοηί τή Λιλή και τήν Κάκια !

Αυτή λοιπόν ήταν ή ίσια, ή σωστή, ή ώραία ζωή πού είχε φαντασθει ;

'Οχι, ποτέ. 'Η άλλη ήταν καλύτερη. Μ' όλες της τες πίκρες, τες άγονίες, τά βάσανα, τού έδινε πιό μεγάλες συγχινησεις, πιό ευτυχισμένες στιγμές. Ζούσε τότε. 'Ενώ τώρα ;...

'Ο Ντινος τό αναγνώρισε σέ λίγο. Και δέν μπορούσε νά αισθανθώ κανένος είδους ευτυχία.

Συνήθισε όμως και στη νέα κατάσταση, συλλογίζόμενος πώς δέν ήταν στο χέρι του νά τήν αλλάξει και πάλι.

Τό κάτω-κάτω μήπως είχε αφήσει αυτός τή Δώρα ; 'Εκείνη τόν άφησε και πήρε άλλον. 'Επρεπε λοιπόν νά εγκαρτερήση και νά κάμη τήν ανάγκη φιλοτιμιά.

«Δέ βαριέσαι ! 'Ελεγε' μιá ιδέα εινε. 'Ο,τι δέν βρισκό στή γυναίκα μου, τό βρισκό στή Λιλή. Και πάλι, στη γυναίκα μου βρισκό οσα δέν έβρισκα πριν στη Δώρα».

Κι' έννοουσε τή νοικοκυροσύνη της, τήν άφροσύνη της, τή σεμνότητά της. Είχε ήσυχο τό κεφάλι του. νά ! Κι' οι φίλοι, οι συγγενείς του, άλλο δέν τούβλεπαν παρά πώς έχανε πολύ καλά και πώς τώρα ήταν ευτυχισμένος.

Κι' ήλθε καιρός πού τό πίστεψε αυτό κι' ό Ντινος ό ίδιος : Μιá μέρα, ή Κατίνα τού έδωσε μιá πολύ ευχάριστη είδηση. Κι' ύστερ' από λίγους μήνες, ό Ντινος άποκτούσε τό πρώτο του παιδί, — ένα γερό κι' ώραίο άγοράκι.

'Ε, τότε πιά ό πατέρας τά ξεχασε όλα. Κι' αναγνώρισε πώς αυτή ήταν ή ίσια και σωστή ζωή. Μόνον πού εξακολουθούσε νά πηγαίη στις φιληνάδες του και, απ' αυτές, νά γνωρίζεται και μ' άλλες...

«'Ε, δέ βαριέσαι ! 'Ελεγε. 'Ετσι ζούν όλοι.

Οί περισσότεροι φίλοι αυτών των κορτσιών εινε παντρεμένοι σάν και μένα. Τι διάβολο ! δέν μπορούν όλοι νάχουν γυναίκες σάν τή Δώρα !... 'Η Κατίνα μου τούλάχιστο μου κάνει παιδιά. 'Ενώ εκείνη ήταν και στέρφα. Νά χαθώ !...»

'Ο Ντινος μετάνιωσε κι' άρχισε νά τήν καλοπιάνη...

Κι' αλήθεια' ούτε μέ τό Ντινο δέν είχε κάνει παιδι ή Δώρα. Σέ τί λοιπόν της χρησίμευε ή όμορφιά της και ποιό σκοπό είχε ή αιωνία ερωτική της διάθεση ; Μόνον τήν άγωνα ήδονή ;

Μά ούτε γι' αυτό δέν τόν έννοιαζε τό Ντινο. 'Ηθελε τή Δώρα, τήν πήρε, τή χάρηκε, ήσυχασε. Κι' εύθως αφού πέρασαν τά μελέμνα, άφροσύθηκε στην έπιχειρήσή του μέ καινούργιο ζήλο, μέ καινούργια όρμη κι' άλλο άπ' αυτή δέν συλλογίζόταν.

Γρήγορα ή Δώρα είδε πώς ό άνδρας της τήν παραμελούσε. Κακομαθημένη από τόν πρώτο της, πού δέν τή χόρταινε ποτέ, τής κακοφαινόταν τώρα νά βλέπη τό Ντινο νά γυρίζει τό βραδυ στο σπίτι κουρασμένος, νυσταγμένος, άνόρεχτος, νά τρώη γούγορα γρήγορα και νά πέφτη στόν βίνο σάν ψοφιος.

'Αρχισε νά τού παραπονιέται :

— Ντινο !... δέν μάγαπας πιά ;

Τήν άπόκρινε, όπως μιá φορά αυτή άπό-παιρνε τό Ντινο :

— 'Α, νά μαφίνης ήσυχο ! 'Εγώ όλημέρα πάλαβα στο χτήμα. Νομίζεις πώς ραχάτευα σάν και σένα ; 'Η πώς κάναω καμιά μηχανική εργασία, γιά ξένους, σάν τόν άλλο ;... Δώρα, Δώρα ! άργία μήτηρ κακιά !

— 'Αχ, Ντινο ! κι' α κι' α εινε... ή άγάπη ;

— Δέν εινε, άλλα καταντά. 'Ο άνθρωπος πρέπει νάχη σέ όλα του χαλινό. ('Επεται τό τέλος)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Τό υπέροχον, τό περιπετειωδέστατον και αισθηματικώτατον μυθιστόρημα

= τού ΧΟΥΓΓ ΚΟΝΟΥΕΝ =

«ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ...»

Θεωμασιώς εικονογραφημένον